

Marek Gedl, Renata Kiswa

Zbrojewsko, pow. Kłobuck. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 5, 71-72

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stwierdzono, iż osada miała dwie fazy użytkowania, a być może częściowo sięgała na teren stanowiska neolitycznego /najniższa z siedmiu stwierdzonych na zboczu wzgórza warstw być może wiąże się z kulturą ceramiki sznurowej/. Na uwagę zasługują następujące obiekty: palenisko /77/, w którym zachowały się przepalone bierwiona i jama /79/ zawierająca m.in. trzy przędliki, a także obiekt /52/ - kamienne palenisko złożone na warstwie piasku nawianego nad jamę masobową. Nie udało się stwierdzić regularnych układów śladów po słupach.

Materiał zabytkowy reprezentuje licznie występująca ceramika. Z osterech zachowanych in situ naczyń, trzy to duże naczyńia masobowe, a jedno - niewielki kubek. Ponadto zanotować należy dwa rozciaracze kamienne. Wstępne badania geologiczne na terenie stanowiska przeprowadził dr E. Stupnicki z Uniwersytetu Warszawskiego.

WROCLAW-KSIĘŻE WIELKIE

patrz okres halstaacki

WROCLAW-MUCHOBÓR MAŁY
Stanowisko 9

patrz okres wpływów rzymskich

ZAMECZNO, pow. Głogów

patrz okres halstaacki

ZBROJEWSKO, pow. Kłobuck
Stanowisko 3

Katedra Archeologii Polski Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie
i Konserwator Zabytków Archeologicznych w Katowicach

Badania prowadzi doc. dr Marek Gedi i mgr Beata Kiszka. Finansował WKZ w Katowicach. Cmentarzysko z III-V okresu epoki brązu /kultura Łużycka/ badane od 1961 roku.

Kontynuowano prace badawcze we wschodniej i południowej części stanowiska. Odkryto 29 nowych grobów z epoki brązu /Nr 359-387/. W większości były to groby zaliczane do starszej fazy użytkowania cmentarzyska i datowane na III okres epoki brązu. Być może niektóre z nich były nieco młodsze i pochodziły już z IV okresu tej epoki. Wyodróżnione pochówki ciałopalne popielnicowe i ciałopalne bezpopielnicowe oraz ssepoly, w których nie natrafiono na ślady spalonych kości. Były to najprawdopodobniej pozostałości grobów szkieletowych, w których szczątki zmarłego uległy zupełnemu rozkładowi.

W grobach odkryto przeważnie ceramikę. Wśród naczyń przeważały formy charakterystyczne raczej dla tak zwanej grupy konstantynowskiej. Występowały jednak także naczynia zdobione ornamentem geometrycznym, typowym dla wczesnej fazy kultury łużyckiej z terenu Śląska. Drobnymi wyrobami brązowymi znalezionymi w kilku grobach nie wniosły interesujących danych do ustalenia chronologii omentarsyska. W południowej części stanowiska natrafiono na jeden grób szkieletowy z dobrze zachowaną obstawą kamienną, wyposażony w trzy naczynia. Grób ten można zaliczyć do klasycznej fazy grupy górnośląsko-małopolskiej kultury łużyckiej i należy go datować na V okres epoki brązu.

MISTKÓW, pow. Wrocław

Katedra Archeologii Polaki
Uniwersytetu Wrocławskiego

Badania prowadził mgr Tadeusz Kalentyn. Finansował WKZ we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Omentarsyska kultura łużyckiej z V okresu epoki brązu.

W czasie inspekcjonowania terenów objętych eksploatacją kruszywa i budową zbiornika retacyjnego natrafiono na omentarsysko.

Ogółem zbadano 7 grobów, w tym 5 pochówków popielnicowych oraz 2 jamowe. Groby należały na głębokości od 0,15 do 0,45 m. Inwentarz grobowy obejmował wyroby ceramiczne w liczbie od 2 do 16. W 3 grobach znajdowały się szpile brązowe.

Należy przypuszczać, że część grobów w okresie międzywojennym została zniszczona orką i kopaniem piasku.

Badania będą kontynuowane.